

Марина Блакитна

ЩОДЕННИК¹

24 лютого – 21 березня 2022 року, м. Чернігів

24 лютого росія напала на мою Батьківщину...

Поки у квартирі була електрика, я вела щоденник на фейсбуці. Хотіла розповісти своїм друзям та знайомим у всьому світі, що насправді відбувається у моєму місті Чернігові.

24.02.2022

Мої улюблені українці, друзі, бережіть спокій! Віримо у ЗСУ!
Вони захищають нашу Батьківщину!
Допомагайте рідним! Слава Україні!

26.02.2022

This is my city today!
Please support Ukraine! Please support our people!

¹ Свої записи робила, розраховуючи переважно на іноземців.

I am Ukrainian! I live and work in Ukraine. I am an artist. I create miniature toys. My toys live in homes around the world in many countries! I

My country is in war now!

Our country was attacked by Russia!

Me and my family are ok for now but we do not know what will be next. We have everything we need now (water, food and shelter). Thank you very much for all your support! We are hiding in a basement when hear the explosions. I do not know what will be in future. Will we all live. But if we will stay alive we will need the help of the whole world to build and repair our cities, bridges, roads, homes, our country. But if Putin decided to kill all ukrainian people and destroy our culture and heritage there will never be Ukraine no more. I pray for Ukrainian soldiers who fight and die for our Motherland. We are strong! We are Ukrainians!

Слава Україні! Героям слава!

Please support Ukraine!

27.02.2022

Мирні жителі та фермери перекривають дороги танкам у селах та містах! Забирайтеся з нашої землі!

Корюківка, любимо Вас.

Civilians and farmers are blocking the roads for tanks in villages and cities! Get off from our land!!!

27.02.2022

Just now they did it again!

Russian bombs!

This is our library today Chernihiv.

This is the center of my loving native city today!

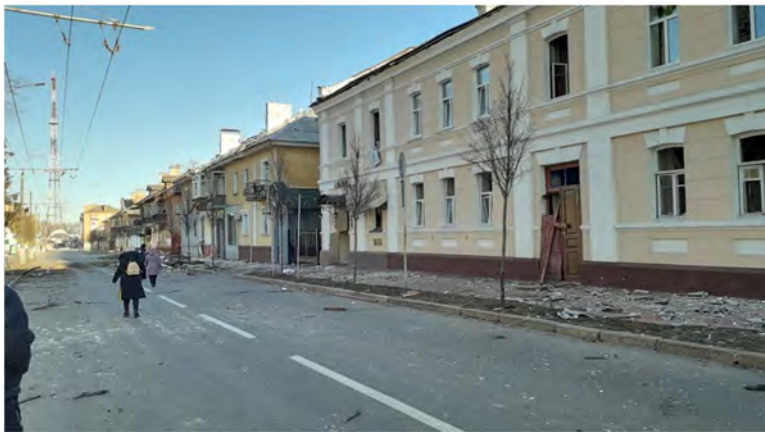
Chernihiv I love you! Ukraine I love you! Fucking putin I hate you! Killer !

Це центр мого рідного міста сьогодні! Чернігів я люблю тебе!

Україно, я тебе люблю!

путін, я ненавиджу тебе! Вбивця!

Русские фашисты!

27.02.2022

Це наш молодіжний центр та кінотеатр. Ця будівля вистояла другу світову війну.

This is our youth center and cinema. This building survived World War II. Fucking Putin die! We all hate you!!!!!!

This is genocide against the Ukrainian population!

28.02.2022

russian army is bombing the city at night !

killers of women, children and our elderly! shame on you forever!

Слава Україні !

Смерть ворогам !

28.02.2022

Russian occupiers are killing peaceful Ukrainians and wipe out entire villages.

With two packages of cluster munitions, the russian army covered n.p. Kyivka in the Chernihiv region near my city.

The invaders are beating civilians with weapons banned by the Geneva Convention!
Killers!

Російські окупанти вбивають мирних українців та стирають з лиця землі цілі села.
Двома пакетами касетних боеприпасів армія рф накрила н.п. Київка на Чернігівщині.
Загарбники б'ють цивільних зброєю, забороненою Женевською конвенцією.

1.03.2022

I am in my native city Chernihiv! It is the north part of Ukraine. We border with Russia and Belarus. Me and my family alive for now but some of my friends not. With some i do not have the communication. I stayed to help all Ukrainian people who defend our Motherland from russian aggressors. I did not want to leave. Chernihiv is now closed. Our Ukrainian soldiers, volunteers, all residents of the city are fighting against troops of russian army during the day and during the night. Russia does not care about our children, our mothers and fathers. They want to break through by killing as many people as they can and that is why they are bombing the houses of civilians and historical monuments, our heritage. They are bombing our villages where our grandparents live, where our ancestors buried, they are bombing our fields for grain, our gardens, they are bombing hospitals and kindergartens. They are bombing our infrastructure in order to break the will of ukrainian people. They want us to give up. But we will never break! We will die for the freedom of our country!

Слава Україні! Героям слава!

2.03.2022

Моє рідне місто, що ці тварюки зробили з тобою. Українці ніколи вам не пробачать!
Горіть у пеклі, російські вбивці!

Ці російські покидьки – труси, що не можуть взяти місто, тому обстрілюють бомбами, руйнують лікарні, школи, житлові будинки, вбивають людей. Перемога буде за нами!
Смерть ворогам!

My hometown, what have these creatures done to you.. Ukrainians will never forgive you!
Burn in hell russian murderers!

These Russian murderers – cowards who can not take the city, so they bomb, destroy hospitals, schools, homes, kill people.

3.03.2022

3 березня

Ще один день війни

Чернігів тримає оборону та відбиває всі атаки! Слава нашим українським захисникам!

Любимо вас усім серцем!

March, 3rd

One more day of war

Chernihiv holds the defense and fights back all attacks! Glory to our Ukrainian defenders!

We love you with all our hearts!

3.03.2022

The russian airplane just dropped the bomb close to my house. Apartment buildings, school, private buildings, a pharmacy and a heart hospital look like this now. 5 days ago in this hospital my dad was undergoing treatment. He has complications with his heart after covid-19. Thank you God he wasn't there today.

Російський літак щойно скинув бомбу біля мого будинку. Житлові будинки, аптека і лікарня для лікування хвороб серця так виглядають зараз. 5 днів тому в цій лікарні мій тато проходив курс лікування. У нього ускладнення з серцем після COVID-19. Слава Богу, його сьогодні не було в лікарні.

4.03.2022

4 березня

Чернігів – моє рідне місто. Я та моя родина зараз у цьому місті. Ми живі.

March, 4rd

Chernihiv is my hometown. Me and my family live in this city. We are alive.

4.03.2022

Російські літаки знову бомбардують місто. Чернігів не здасться!

Russian airplanes are bombing the city again. Chernihiv will not give up!

4.03.2022

Я жива. Виснажена. Іноді забуваю поїсти. Сирени звучали майже весь день. У вухах трохи шумить від вибухів, і, здається, звуки сирени вже в моїй голові.

Я дякую нашій українській армії, яка бореться з цими вбивцями, бездушними виродками, нелюдськими «солдатами». Мені здається, що слово солдат треба заслужити. Російська армія цього слова не заслуговує. Російська армія – вбивці і терористи!

I am alive. Tired. Sometimes forget to eat. The sirens sounded almost all day long. There is a little noise in the ears from the explosions and it seems the sounds of the siren are already inside my head.

I thank our Ukrainian army which is fighting against these murderers, soulless freaks, inhuman "soldiers". It seems to me that the word of a soldier must be earned. The russian army does not deserve this word. The russian army – killers and terrorists!

5.03.2022

5 березня

Ми живі. Ще один день війни. Вночі російська авіація літала над містом. Страшні вибухи поширювалися містом, заповнювали небо та землю. Ще один вибух та нічне небо стало помаранчевим.

March, 5th

We are alive. Another day of war. At night russian airplanes flew above the city. Terrible explosions spread throughout the city filling the sky and the earth. Another big explosion and the night sky turned orange.

7.03.2022

7 березня

Ми живі. Ще один день війни. Сьогодні вночі була зруйнована моя рідна школа, в якій я навчалася 10 років і ходила на заняття з бадмінтону.

March, 7th

We are alive. Another day of war. Tonight my school was destroyed where I studied for 10 years and went to badminton classes.

8.03.2022

8 березня

Ми живі. Ще один день війни. Весна на вулиці. Так хочу пройтися стежками нашого парку, але це небезпечно. Побут у воєнний час стає вже звичайним. Скоріше б вигнати вже цих російських покидьків із нашої країни. Люблю тебе, Україна!

March, 8th

We are alive. Another day of war. It is spring in Chernihiv. I want to walk along the paths of our parks but it's dangerous. Life in wartime is becoming commonplace. It would be better to expel these russian bastards from our country. I love you Ukraine!

9.03.2022

9 березня

Ми живі. У підвалі стає холодніше, але ми зігрівасмо одне одного. Навколо міста точаться бої. Вночі чути вибухи, наче це грім. Вдень та вночі українська армія веде бої, захищає нас, захищає місто Чернігів. Щиро дякую!

March, 9th

We are alive. It's getting colder in the basement but we keep each other warm. There are fights around the city. Explosions are heard at night as if it were thunder. During the day and night the Ukrainian army is fighting, protecting us, defending the city Chernihiv. Thank you very much!

10.03.2022

10 березня

Ми живі. Прокинулися вночі о 4:22 через страшний вибух. Земля тремтіла.

Ця картина часів Другої світової війни ілюструє сучасну ситуацію. Усі постійно стежать за новинами, слухають, дивляться чи читають.

Кожен новий день приносить радість тільки тому, що він настав. І кожен новий день приносить звістки про руйнування, біль і страждання.

March, 10th

We are alive. Woke up at night 4:22 because of the terrifying explosion. The earth trembled.

This picture from the Second World War describes the situation of nowadays. Everyone is constantly following the news, listening, watching or reading.

Every new day brings joy just because it has come. And every new day brings news of destruction, pain and suffering.

А потім розрядилися телефони та всі накопичувачі. У мене вдома був старий плеєр на батарейках із радіо. Я слухала радіо цілий день, щоб бути в курсі всіх новин, що відбуваються в Україні та Чернігові. Я боялася виходити на вулицю. Було дуже страшно. Після того, як пропало світло, сирена повітряної тривоги теж замовчала. Було страшно перебувати у квартирі, біля вікон. У підвалі було холодно, але безпечніше. 16 березня – мій день народження. То був сонячний день. Ми пішли вулицями, поряд з нашим будинком, які зазнали обстрілу. Мої почуття складно передати словами. Все тіло тремтіло від зруйнованих будинків, величезних кратерів від бомб. Це нестерпно, скільки життів було зруйновано.

17 березня, близько 10 ранку

Ми вилізли з підвалу, щоб поїсти і зігрітися гарячим чаєм, який брат приніс у термосі. Раптом пролунали вибухи під вікнами.

Наш будинок та район був обстріляний касетними снарядами. Уламки розбили вікна. Стіна врятувала наші життя. Під вікнами на тротуарі лежали поранені та вбиті люди.

Це було жахливо.

Після цього моя сім'я шукала можливість евакуювати мене з міста. Так само підключилися і друзі, і знайомі, тому що потрібно було допомогти евакуювати і їхніх рідних. Маму нашого друга не забирали волонтери, бо брали лише молодих дівчат з дітьми. Вона кілька разів приходила до черги і йшла додому назад.

Наша машина була зламана. Їхати не було на чому. У місті стояли машини без бензину у баку. Також стояла машина і нашого друга, його маму треба було вивезти з міста. Після цього ми мали завдання – знайти бензин. Це було найскладніше завдання. Дякуємо всім чоловікам моєї родини та знайомим за допомогу! Бензин знайшли у двох місцях у місті протягом кількох днів (стояли в чергах з 400 чоловік під обстрілами) та тато знайшов ще 10 літрів в Анисові. Дорога була довга, боялися, що бензин закінчиться десь на половині шляху.

21.03.2022

My dear friends, I am alive ! I did not have the opportunity to contact you a few days. I was getting the news due to the old radio on batteries. Chernihiv is still the city of Ukraine. Ukrainian army is fighting for the city and does not let russians enter the city that is why these russians are shooting and bombing Chernihiv. Thanks to the bravest men in my family i was evacuated from the city. It was the hardest quest ever. There is no light, water, heat, no telephone connection in Chernihiv. It is very hard and dangerous to buy food and medicine. Our house was shelled several times. Bomb shards hit the windows. Leaving the city was very difficult. Gasoline was as expensive and hard to find as gold. Chernihiv is bombing every day and night. The city is destroying from diferent sides. This is a huge tragedy for our family and the people. My parents are in a safer place. I'm in the western part of Ukraine, going to Poland now. I will be looking for a place to restart my workshop. Do not know what country it will be. Just have my ducuments, some instruments and materials.

Я їхала у невідомість, подалі від війни. Найстрашніше було їхати по «дорозі життя» у бік селища Анисів. Дуже сильно боялися обстрілу. Через два дні міст через річку Десна був знищений російськими військами.

Фотографії Максима Блакитного

